

σαν πολλά κορίτσια. — Η Άθηναις ασπάζεται την *Τουκνίδα* και τον *Φοίβο* Ἀπολλῶνα. (τὸν ὁποῖον βίως παρακαλεῖ νὰ μὴ κάμῃ παιδικὰ πνεύματα εἰς βάρος της, δίδει... θυμώσει.) ὁ *Ἄδρ Κεράτης* τὴν *Ἄερα*, τὴν *Ἡρώκην Πάργα*, τὴν *Ὀραίαν Πρίγκηπν* καὶ τὸν *Ναστραδὸν Χορτίαν* ἢ *Χροσὴ Πεταλοῦδα* τὴν *Μαύρον Ὀλόσσαρ* καὶ τὸν *Λεοντόκαρδον Λεωρίδα* ἢ *Μαργαρίτα* τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέαν* καὶ τὴν *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Νεράϊδα τοῦ Γαλοῦ* ἂν βλέπῃ τὴν φίλην της, μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο ἀχώριστο, τὸ καλοκαίρι. — Ἡ *Πετρούδης Παραλία* πληροφοροῖ τὸ *Ἦσυχο Ἀεράκι* ὅτι τὴν ἐπισκέπτεται ἡ *Ἑσπερινὴ Γαλήνη*, ἀλλ' ὄχι κίθε βράδυ. Τὸ ὄνομα της δὲν τοῦ το λέγει. — Ἡ *Μαύρη Θάλασσα* πληροφοροῖ τὴν *Ἀεττικὴν Μέλισσαν* ὅτι μόνον τὰρχικά της εἰμπορεῖ νὰ της εἶπῃ; *P. A. K.* ασπάζεται δὲ τὴν *Χροσὴν Πεταλοῦδα* τὸν *Λεοντόκαρδον Λεωρίδα* καὶ τὴν ἀδελφὴν του. — Ἡ *Μαρουσιώτισσα* πληροφοροῖ ὄλους καὶ ὄλας ὅσαι τὴν ἠρώτησαν ὅτι ὀνομάζεται Ἐλένη Γ. Λαμπίρη καὶ ὅτι κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ προσχεοῦ δὲ φύλλου ἀλλάζει ψευδῶνυμον.

Ἀπὸ *ἑνα γλυκὸ φίλακι* στέλλει ἡ *Διαπλάσις* εἰς τοὺς φίλους της; *Παχὸν Τσίρον*, *Ἐδρυχὴ Θρητὴν* (Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀνάρωσιν) *Συριανὴν Σφίγγα* (ἔστειλε τὸ βραβεῖον) *Διδότων* (ἔστειλε καὶ τὸ φύλ. 40) *Χιονομένον Τυμφορητὸν* (τὸν ὁποῖον εὐχαριστᾷ ὁ κ. Φαίδων.) *Ἀηδόνα τῆς Λέσβου* (ἡ συστημένη ἐλήθη) *Πετρούδης Παραλιαν*, *Μαρίδα* τὸ *Φαλήρου* κλπ.

Ο ΥΑΕΜΙΑ παραγγέλια πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1896) λεπτὰ 15.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ἄλλους στέλλονται μέχρι 2 Δεκεμβρίου.

600. Λεξιγραφία.
 Ποῦ ζῶν εἰμπορεῖ εὐθὺς καθέναν νὰ τὸ κάμῃ ἂν τοῦ δοθῶν ὡς ὕλικα ἐν γράμμα καὶ ποταμί; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδαλοῦ.

601. Ἀνεύμα δημῶδες.
 Κοντὸ; κοντὸς καλόγερος; παλούκια φορτωμένοι. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διοδότου.

602. Μωσαϊκόν.
 Ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Θίμυρις, ὁ Δῆμων καὶ ὁ Ζήνων, μ' αὐτοὺς καὶ ὁ Ἀγάθαρος προσέρχεται ἀφίων, προθύμως πᾶσαν συνδρομὴν καὶ παρεῦθε προβάλλει. [εἰς μίαν θεὰ ἀρχαίῃ μὲ κράνος ἔστὸ κεφάλι. Ἐστὴν ὑπὸ Δημοσθ. I. Γ. 340]

603. Κυθόλεξον.
 1, Εἶμαι χρήσιμον πολὺ βρισκομαι ἔστὸ μαγειρεία
 2, Δυὸ κορίτσια εἶχα ἐγὼ ξακουστὰ ἔστη ἱστορία
 3, Πατὴρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων εἶμ' ἐγὼ μὴ ἀπορῆς
 4, Σὲ μιά νῆσον τῆς Ἑλλάδος εὐρέμε ἀνεμπορῆς. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τηκ-Τηκ.

604. Ῥόμβος.
 Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἄδης εἰς τὴν Βεγγάλην καὶ πόλιν πρέπει γὰρ σταυρὸν νὰ βρῆς πολὺ μέγα. [γὰλῃν] τὸ δευτέρου συνδεσμος ἀπὸ αὐτοῦ σπουδαίως τὸ τρίτον μου ὡς μέλος σου ἔστὸ σῶμα σου θὰ εὐρῆς. [εὐρῆς] τὸ τέταρτον μου βῆμα τί, σημαίνει δὲ φρονιζῶ. νὰ εἶνε πρέπει κάθῃ τί ὡσάν ἐμὲ, νομίζω οἱ ἔπιοι μὲ τὸ ἔβδομον πολὺ εὐχαριστοῦνται ἄνθος εἶνε τὸ ὄγδον δι' οὗ ἄγροιο κοσμοῦνται. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειρμονάνθου.

605-609. Ἐπανόρθωσις λέξεων.
 Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων, σχηματίσων τὰ ὀνόματα 5 πτηνῶν.

1, Θουυστρίο. 2, Νιρακονά. 3, Σατρεπάρι. 4, Ροδάλυκος. 5, Δορεῖσω. Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Π. Χρονοφόρου.

610. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
 Τάρχητικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα νῆσου, τὰ δὲ δεύτερα μίαις τῶν Μουσιῶν. 1, Ἀρχαῖος στρατηγός. 2, Κωμικός ποιητής. 3, Φυτὸν. 4, Βασιλεῖσα τῶν Ἀμαζόνων. 5, Φιλόσοφος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑσπεροῦ.

611. Ἑλλειποσύμφωνον.
 ο-αυσοο-ειε-αυσοο- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνακρίτου Σπέρτου.

612. Φωνηεντόλιπον.
 κ-στς--μνν-τ-πρ-κ-τ-μτρ-γγνν-λλ-κ-τ-πρδ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μενδελόπου.

613. Γρίφος.
 Η τ Ε τ
 Ι ι
 Ἐστὴν ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωιστοπούλου.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1896
 502. Νῆμη (N.M.). — 503. Ἐστία (ἐστία-Α). — 504. Ὑδρα, Ἥρα — 505. Ῥοδῆ, ὄρθη. — 506. Τὸ σιτάρι ποῦ τὸ πηγαίνων ἔστὸ μύλο καὶ γίνεται ἀλεύρι. — 507-508 1, Ὀφει, ὄφει, ὄφιν, ὄφον, πόρον, πόθον, πόθων, Πόθων, 2, Ἀγών, ἀγόν, ἀγός, ἀλός, ἄλλος, ἄλλης, πάλλης, Πάλλη. — 509. Μ Α 510-514. Ἡ ἀντικατὸ στα- Υ Π Ε Ρ σις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων Ρ Ο ι, ν, αἰ δὲ σχηματίζονται λέ- Σ Ι Ν Α ξεις εἶνε: σημαῖον, καινός, Ι Ν Ν Ἰάπων, Νικίας, Ἰκανός. — 515. Ν Υ Ν Ι ΑΙΓΑΙΟΝ, ΗΒΕΙΡΟΣ, ΙΑΙΣ- Η Α ΣΟΣ (1, Ἀσία. 2, Ἰούλας. 3, ΓΡΠρος. 4, ΑΙΣων. 5, ΙΕΣθαί. 6, ΟΠΟΙος. 7, ΝΗΣσα). — 516. Καθ' ὅτι καὶ ὁ στρατηγὸς παραδίδει, καὶ ὁ δανείζων παρὰ-δίδει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτετατοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχρὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν δημοτικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τῆν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΗΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὅδος Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκληραϊστίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Νοεμβρίου 1896

Ἔτος 18ος. — Ἀριθ. 45

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 (Συνεχία ἴδε σελ. 345)

Τὴν ἐσπέραν, εἰς τὰς εἴς, ἐστάθμευσαν ὑπὸ τοὺς ἰδίους σχεδὸν ὄρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους εἶχον σταθμεύσῃ καὶ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Τὴν ἐπομένην, ἀναχώρησις ἀπὸ τῆς πέμπτης πρωϊνῆς ὥρας καὶ πορεία κοπιώδης δι' ὄλης τῆς ἡμέρας. Κόπος πολὺς πάντοτε, ἀλλ' οὐδὲν ἀπευχταῖον.

Ἦδη τὸ δυσκολώτερον εἶχε γίνη' διότι ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» εἶχεν ἀνέλθῃ ὄλον τὸν ἀνήφορον καὶ εὐρίσκειτο εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πόρου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἤρχιζε πλέον κατήφορος. Ἡ ἀμαξα τῶρα θὰ ἠκολούθει τὰς δυτικὰς κλιτεῖς, τὰς διευθυνομένας πρὸς τὴν Εὐρώπην.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην — 6 Ἰουλίου, — ἐσταμάτησαν παρὰ τὴν εἰσοδὸν ἐλικοειδοῦς στενωποῦ, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας, δεξιᾷ, ἐξετείνετο ἐν δάσος πυκνόν.

Ζῶα καὶ ἄνθρωποι εἶχον κοπιᾶσῃ πολὺ. Πινηγρότατος ἦτο ὁ καύσων ὄλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸν ἀνατολικὸν ὀρίζοντα ἦσαν συσσωρευμένα νέφη πυκνὰ καὶ μαύρα, ἀνερχόμενα ὀλονέν.

«Θὰ ἔχωμεν καταγίδια!» εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Θὰ ἔχωμεν ἀστραπὲς καὶ βροντῆς; ἠρώτησεν ἔντρομος ἡ μικρὰ Ναπολέαινα.

— Καθὼς φαίνεται! ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος.

— Δυσάρεστον, εἶπεν ὁ Ὀρτικ' διότι καμμιὰ φορὰ αἰ καταγίδες εἶνε φοβεραὶ εἰς τὰ Οὐράλια.

— Σπίτι ἔχομε, δόξα σοι ὁ Θεός; εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ' ὅσον φοβερὰ καὶ ἂν εἶνε μία καταγίς, τὴν προτιμᾷ ἀπὸ τοὺς λύκους!

— Καγέττη, ἠρώτησεν ἡ Ναπολέαινα τὴν νεαρὰν Ἰνδὴν, φοβεῖσαι τὰς βροντῆς;

— Ὅχι, ἀγάπη μου! ἀπεκρίθη ἡ Καγέττη.

— Ἐχει δίκην ἡ Καγέττη, προσέθεσεν ὁ Γιάννης; δὲν πρέπει κανένας νὰ φοβῆται.

— Μπα! σὰν δὲν μωρὴ κανεῖς νὰ

φυλαχθῆ! εἶπεν ἡ Ναπολέαινα, ὑψόνουσα τοὺς ὤμους.

— Ἄκου' ἐκεῖ τὴ φοβιταῖρα! ἀνεκραξεν ὁ Ἀλέκος. Μὰ δὲν ἤξεύρεις λοιπόν, ἀνόητη, τί εἶνε ἡ βροντῆ;

— Τί εἶνε;

— Νά, παίζουν τὴ σφαῖρα ἔστον οὐρανὸ!

— Ναί, μὰ ἡ σφαῖρες αὐτῆς εἶνε ἀπὸ φωτιά καὶ καμμιὰ φορὰ πέφτουν ἔστὸ κεφάλι μας! ἀπήντησε τὸ κοράσιον, κλειθὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ ζωηρᾶς ἀστραπῆς.

Ἐσπευσαν νὰ ἐτοιμάσουν τὰ τῆς σταθμεύσεως, διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ φυλαχθοῦν ὑπὸ στέγην πρὶν ἐκραγῆ ἡ καταγίς.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπεφασίσθη νὰ γρυπνοῦν οἱ ἄνδρες ἐκ περιτροπῆς, ὅπως καὶ τὰς προηγουμένας νύκτας.

Ὁ κ. Σέργιος ἠτοιμάζετο νὰ προσφερθῆ, ὅταν τὸν ἐπρόλαβεν ὁ Ὀρτικ' εἰπών:

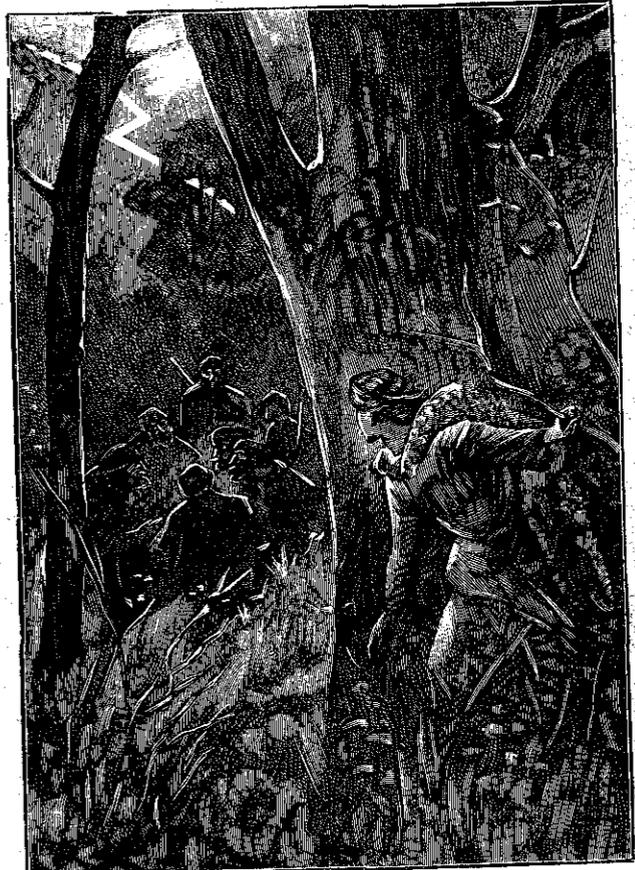
«Θέλετε νὰ φυλάξουμε πρῶτον ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγὼ;

— Ὅπως θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Τὰ μεσάνυκτα θὰ ἐλθωμεν ἐγὼ καὶ ὁ Γιάννης νὰ σὰς ἀντικαταστήσωμεν.

— Σύμφωνοι, κύριε Σέργιε!» εἶπεν ὁ Ὀρτικ'.

Ἡ πρότασις αὕτη, ἡ τόσον φυσικὴ ἄλλως τε, δὲν ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Καγέττην καὶ χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ καὶ αὕτη πῶς καὶ πῶθεν προσηθάνθη ὅτι ὑπέκρυπτε κάτι κακόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισεν ἡ θύελλα νὰ μαίνεται. Ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ ἐφώτιζον μὲ μεγάλας καὶ ταχέας λάμψεις, τὸ δάσος, ἐν ᾧ ἐμυκῶντο

Ἐστὴν ὁπισθεν τοῦ κορμοῦ μίαις γιγαντιαίας πύλης. (Σελ. 354, στήλ. α')

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
 Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παιδιὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ Βιβλίον νεώτατον Γρηγορίου Ξενοπούλου Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραματίων, δι' ἑορτᾶς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει πέντε μονολόγους, ἕξ διαλόγους καὶ τρία δράματα. — Τιμᾶται φρ. 2.	ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ Διμιτρίου Εἰμαρμένου (Ἄριστος. Π. Κουρτίδου) Μικρὰ σκηνὰ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σ εἰ ρ ἂ Π ρ ὠ τ η, περιέχουσα 13 διαλόγους..... φρ. 1,20. Σ εἰ ρ ἂ Δ ε υ τ ε ρ α, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους φρ. 1,20
Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. I. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἄδεται φρ. 3,50	ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις Π. I. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἄδεται φρ. 3,50.
Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ Χρυσόδ. φρ. 3,75 Ἄδεται φρ. 1,75 Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.	ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου Τρία τομίδια, ἂν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριεστατὰ παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαῖδρῶνσι καὶ τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφῆν. — Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζί φρ. 2,50. — Ἄδεται ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.
ΟΙΚΙΣΚΟΣ Μετάφρασις Σοφίας Δήμου	Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ Θεατικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. I. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων. Χρυσόδετον. φρ. 5. — Ἄδεται φρ. 3,50.
ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἄρ. Π. Κουρτίδου. Ἄδεται φρ. 1,50	ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Τίμωρ περιέχων 150 ποιήματα παιδαγωγικά, καταλλήλα πρὸς ἀπαγγελίαν. Ἄδεται φρ. 1,50
Η ΝΙΝΑ Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. I. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων. Χρυσόδ. φρ. 5. — Ἄδεται φρ. 3,50	ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ Περὶ γῆσις εἰς τὸν Καύκασον ἔθνη, ἔθιμα περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου. Ἄδεται φρ. 1,50
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ἦτοι ὀδηγία περὶ τοῦ εὐγενῆ καὶ εὐπρεποῦς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἀριστῶν ευρωπαϊκῶν συγγραμμάτων. — Μέρος Α'. λεπτ. 60.	Ο ΦΩΤΗΣ Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρταῖδου. Τιμᾶται λεπτ. 50.

δύο ρώων ναυτών. Διά τούτο, μετά μίαν ώραν, θελήσασα να ἴδῃ τί ἔκαμνον, παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἄνωθεν τῆς κλίνης τῆς, καὶ ἐκύτταξεν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν.

Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ, οἱ ὅποιοι συνωμίλουν, διέκοψαν τὴν συνομιλίαν των καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ, ὅπου ἕνας ἄνθρωπος ἐφάνη τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ἀμέσως ὁ Ὀρτικ ἔνευσε εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ προχωρήσῃ, διὰ τὸν φόβον τῶν σκύλων. Ἄν ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρρέγγος δὲν ἀνήγγειλαν τὴν παρουσίαν του, τούτο συνέβη διότι οἱ σκύλοι, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν καταγίδα, εἶχον κοιμηθῆ ἐντὸς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας».

Μόλις ἐφθασαν πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἀντήλλαξαν λέξεις τινὰς μετ' αὐτοῦ καί, ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς, ἡ Καγέττη εἶδεν ὅτι τὸν ἠκολούθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Ποῖος ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; τί ἤθελαν μαζί του οἱ δύο ναῦται; Ἴδου τί ἔπρεπε νὰ μάθῃ ἡ Καγέττη ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ.

Κατῆλθε τότε ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς ἡ νεαρὰ Ἰνδῆ, ἀλλὰ τόσον ἀδορόθως, ὥστε κανεὶς δὲν ἐξύπνησεν. Ἦνοιξε τὴν θύραν μὲ τὴν ἰδίαν προφύλαξιν, ἐξῆλθε καὶ τὴν ἔκλεισεν ὀπισθὲν τῆς.

Μόλις εὐρέθη εἰς τὸ ὑπαίθριον, «Ἐμπρός!» εἶπε.

Δὲν ἐδίστασε, δὲν ἐφοβήθη οὐδ' ἐπὶ στιγμήν. Καὶ ἐν τούτοις ἐξέθετεν εἰς κίνδυνον τὴν ἰδίαν αὐτῆς ζωὴν. Ἄν τὴν ἐδόλεπον, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν θὰ τὴν ἐφρόνεον;

Ἡ Καγέττη διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος, τὸ βῆθος τοῦ ὁποίου ἐφωτίζετο ὡς ἀπὸ ἀνταύγειαν πυρκαϊᾶς, ὡσάντις μεγάλη τις ἀστραπὴ διέσχίζε τὰ νέφη. Ἐρπύσσα ἀφανῆς διὰ μέσου πυκνῶν καὶ ὑψηλῶν θάμνων, ἐστάθη ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ μιᾶς γιγαντιαίας πεύκης. Ψιθυρὸς συνομιλίας, τὸν ὅποιον ἤκουσεν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου βημάτων, τὴν ἔκαμε νὰ σταματήσῃ.

Ἐπτά ἄνθρωποι εὐρίσκοντο ἐκεῖ, καθήμενοι ὑπὸ τὰ δένδρα. Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ εἶχον ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν των.

Καὶ ἰδού τί ἤκουσεν ἡ Καγέττη ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν ὑπόπτων τούτων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὠμίλουν ρωσικὰ.

«Ἐἶχα τὸ λόγο μου ποῦ ἤθελα νὰ πάρουμε τὸ στενὸ τοῦ Πετχόρα—ἔλεγεν ὁ Ὀρτικ. ἤξευρα πῶς θὰ συναντήσω ἐδῶ παλαιούς φίλους. — Ἀλήθεια, Ρόστωφ;

Ρόστωφ ὠνομάζετο ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦλθε καὶ παρέλαβε τὸν Ὀρτικ καὶ τὸν Κίρσεφ.

— Ἐχομε δυὸ μέρες τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Ρόστωφ, ποῦ ἀκολουθοῦμε αὐτὴ τὴν ἄμαξα, μὲ προφύλαξιν, ὥστε νὰ μὴ μας καταλάβῃ κανεὶς. Ἐἶχαμεν ἰδῆ τοὺς δύο σας, ἐξένα καὶ τὸν Κίρσεφ, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησαμεν ὅτι ἡ δουλειὰ ἦταν καλὴ...

— Καλὴ λέει; Ἀκούς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ὀρτικ.

— Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ Ρόστωφ.

— Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Ἡμεθα εἰς τὴ συμμορία τοῦ Κάρκωφ.

— Καὶ αὐτοὶ ποῦ συνοδεύετε τί εἶνε;

— Γάλλοι σχοινοβάται· μία κάποια Οἰκογένεια Κασκαμπέλ, ποῦ ἐπιστρέφει εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀργότερα θὰ σας διηγηθῶ τὰ συμβάντα τοῦ ταξιδίου μας.

— Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ σπουδαιότερον.

— Ὀρτικ, ἠρώτησεν εἰς τῶν συντρόφων τοῦ Ρόστωφ ὑπάρχουν χρήματα ἐστὴν ἄμαξᾳ;

— Δυὸ ἕως τρεῖς χιλιάδες ρούβλια.

— Καὶ πῶς δὲν τα κλέψετε καὶ νὰ φύγετε; παρετήρησεν ὁ Ρόστωφ.

— Γιατί ἡ δουλειὰ που λογαριάζουμε, εἶνε πολὺ περὶ σπουδαία ἀπὸ μιὰ μικροκλοπὴ τριῶν χιλιάδων ρουβλίων! ἀπήντησεν ὁ Ὀρτικ.

— Τί τρέχει λοιπὸν; Ἐξηγήσου.

— Ἀκούσατε, φίλοι μου, ὑπέλαβεν ὁ Ὀρτικ. Ἄν ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγὼ ἐκατορθώσαμεν νὰ περάσωμεν ὅλην τὴν Σιβηρίαν καὶ νὰ φθάσωμεν χωρὶς κανένα κίνδυνον εἰς τὰ ρωσικὰ σύνορα, αὐτὸ τὸ ὀφείλομεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ.

Ἄλλὰ αὐτὸ που ἐκάμαμεν ἡμεῖς, τὸ ἔκαμε καὶ ἕνας ἄλλος, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ μέσα εἰς ἕνα θίασον σχοινοβατῶν. Ἐἶνε ἕνας Ρώσος που δὲν ἔχει περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Ρωσίαν—αὐτὸς γιὰ ἄλλους λόγους βέβαια, — ἕνας πολιτικὸς κατάδικος μὲ μέγαλον ὄνομα καὶ μὲ μεγάλη περιουσία.

Λοιπὸν, τὸ μυστικὸν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἂν καὶ μόνον ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἡ γυναῖκά του τὸ ξεύρου, ἐκατορθώσαμεν νὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν.

— Καὶ πῶς;

— Μιὰ βραδυὰ εἰς τὸ Μουζή ἀκούσαμε μιὰ συνομιλίαν κρυφῆ, ποῦ ἔκαμε μὲ τὸν Κασκαμπέλ.

— Ἔτσι αἱ; Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Οἱ ἄλλοι ὄλοι τὸν λέγουν κύριον Σέργιον. Ἄλλὰ πραγματικῶς εἶνε ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης. Χάνει τὴν ζωὴν του ἀνακαλυφθῆ εἰς ρωσικὸν ἔδαφος.

— Τί τύχη! ἀνεκράξεν ὁ Ρόστωφ. Αὐτὸς ὁ κόμης Ναρκίνης δὲν εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκηπος Ναρκίνη ποῦ τὸν εἶχαν ἐξορίσῃ ἐπὶ Σιβηρίαν καὶ που εἶχε κατορθώσῃ νὰ δραπέτευσῃ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια;

— Ἀκριβῶς! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ.

Ἄφ' οὐ λοιπὸν ὁ κόμης Ναρκίνης ἔχει ἑκατομμύρια, ὑποθέτω ὅτι δὲν θάρνηθῆ νὰ μας δώσῃ... ἕνα τοῦλάχιστον, ἂν τὸν φοβερῶσμεν ὅτι θὰ προδοθῇ.

— Αὐτὸ ἐνόησται! Ἡμεῖς ὅμως, Ὀρτικ, εἰς τί σοῦ χρειάζομεθα διὰ νὰ βάλῃς εἰς πρᾶξιν τὸ σχέδιόν σου; ἠρώτησεν ὁ Ρόστωφ.

— Μοῦ χρειάζεσθε, διότι εἶνε ἀπαράιτητον νὰ μὴ φανῶμεν ἐγὼ καὶ ὁ Κίρσεφ εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν ὑπόθεσιν, ὥστε ἂν ἀποτύχῃ αὕτη, νὰναλάθωμεν ἡμεῖς τὴν δευτέραν. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ νὰ κατορθώσωμεν νὰ πάρωμεν τὰ χρήματα καὶ τὴν ἄμαξαν τῶν Κασκαμπέλ πρέπει νὰ μείνωμεν, ὅπως μᾶς ξεύρου, οἱ δύο ἐκεῖνοι ρώσοι ναυαγοὶ ποῦ τοὺς χρεωστοῦν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τὴν ἐπιστροφὴν των.

Καὶ τότε, ἄφ' οὐ ξεπαστρέψωμεν ὅλην τὴν οἰκογένειαν, θὰ γυρίζωμεν χωρὶς καὶ χωρὶς, χωρὶς ποτὲ νὰ φαντασθῇ ἡ ἀστυνομία ὅτι ἦμαστε ἡμεῖς, μασκαρευμένοι εἰς σαλτιμπάγκους!

— Ὀρτικ, θέλεις νὰ κάμωμε ἀπόψε ἀμέσως τὴν ἐφοδὸν, νὰ πιάσωμε τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ νὰ τοῦ ποῦμε μὲ ποιούς ὄρους δὲν θὰ καταδοθῇ ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὴν Ρωσίαν;

— Μὴ βιάζεσαι! ὑπομονή! ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ. Ἄφ' οὐ ὁ κόμης Ναρκίνης ἔχῃ σκοπὸ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Πέρμον, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του, καλλίτερα νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Πέρμον. Ὑστερα λοιπὸν, μὲ ὅλην τὴν εὐγένειαν, θὰ τοῦ στείλωμε ἕνα γραμματάκι, θὰ τὸν προσκαλέσωμε εἰς ἕνα μέρος, — καὶ ἐκεῖ θὰ λάβετε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν γνωρίσετε.

— Ὡστε, τώρα δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τίποτε;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Ὀρτικ. Πρέπει ὅμως νὰ κάμετε τρόπον ὥστε νὰ ὑπάγετε πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὸ Πέρμον καὶ νὰ μᾶς περιμένετε ἐκεῖ. Καὶ προσοχὴ νὰ μὴ σας ἰδῇ κανεὶς.

— Καλὰ, σύμφωνοι! ἀπεκρίθη ὁ Ρόστωφ.

Καὶ οἱ κακοῦργοι ἀπεχωρίσθησαν, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι ἡ Καγέττη ἤκουσεν ὅλην των σχεδὸν τὴν συνομιλίαν.

Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ κατάλυμα, ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν αὐτῆς, πεπεισμένοι ὅτι οὐδεὶς ἐνόησε τὴν ἀπουσίαν των.

Ἦδη ἡ Καγέττη ἐγνώριζε τὰ σχέδια τῶν ἐλεεινῶν ἐκείνων Συγχρόνως ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος Σέργιος ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης, τοῦ ὁποῖου ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ, καθὼς καὶ ἡ τῶν συντρόφων τῆς. Τὸ μυστικὸν του θάπεκαλύπτετο, θὰ ἐπρόσδιδοτο, ἂν δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ μέρος τῆς περιουσίας του.

Παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα ἕως νὰ συνῆλθῃ ἡ Καγέττη ἀπὸ τὸν τρόμον, τὸν

ὅποιον τὴ ἐπροξένησαν ὅσα ἤκουσεν... Ἀποφασισμένη νὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδια τοῦ Ὀρτικ, ἐσκέφθη μὲ ποῖον τρόπον ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ. Διῆλθε τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν φοβερᾷ ἀγωνίᾳ. Ὀνειρον ἀπαίσιον τῆς ἐφαίνετο ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη σκηνή. Ἄλλ' ὄχι! ἦτο πραγματικότης. Περὶ τούτου δὲν τῆς ἔμεινεν ἀμφιβολία, ὅταν τὴν ἐπομείνην πρωΐαν ἤκουσε τὸν Ὀρτικ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Κασκαμπέλ:

«Ξεῦρετε ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ Κίρσεφ εἶχαμεν σκοπὸν νὰ σας ἀφήσωμεν, ὅταν θὰ ἐπερνούσαμεν τὰ Οὐράλια, διὰ νὰ ὑπάγωμεν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Ρίγαν. Ἐσυλλογισθήκαμεν ὅμως ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ σας συνοδεύσωμεν ἕως εἰς τὸ Πέρμον, καὶ ἐκεῖ πλέον νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Διοικητὴν νὰ μᾶς στείλῃ εἰς τὴν πατρίδα... Μᾶς ἐπιτρέπετε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξίδι μαζί σας;

— Εὐχαρίστως, φίλοι μου! ἀπεκρίθη ὁ ἀγαθὸς Κασκαμπέλ. Ὄταν οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται μαζί ἀπὸ τόσῃ μακρυὰ, δὲν πρέπει νὰ χωρίζονται παρὰ ὅσῃ τὸ δυνατόν περὶ ἄργα—ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη θὰ εἶνε πολὺ ἐνωρίς!»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΙΑΙ

Ἀγαπητοῦ μου, Τὸ περασμένον Σάββατον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, ἔγεινα μάρτυς τῆς ἐπομένης σκηνῆς:

Ἐπερνούσεν ἕνας ταχυδρομικὸς Διανομεὺς μὲ σάκκον γεμάτον καὶ μὲ βῆμα ταχύ, ὅταν τὸν σταματᾷ πλησίον μου ἕνα παιδί, ἕως δώδεκα ἐτῶν.

— Ἐχεις τὴ «Διάπλασί» μου; τὸν ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Διανομεὺς ἴσασα τὴν ἐπήγαινα ἔς τὸ σπίτι. Νὰ σοῦ τὴν δώσω;

— Ἀκούς λέει!

Ὁ Διανομεὺς ἔφαξεν ὀλίγον, εὔρε τὸ φυλλάδιόν του καὶ τοῦ το ἔδωκε. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπλησίασε καὶ ἕνα ἄλλο παιδί, τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας, καὶ εἶπε:

— Ἄ! ἐβγήκεν ἡ «Διάπλασις»; Ποῦ εἶνε ἡ δική μας;

— Τὴν ἄφησα εἰς τὸ σπίτι, κύριε Νίκο! ἀπήντησεν ὁ Διανομεὺς καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Καὶ ἐγὼ εἶχα προχωρήσῃ. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέρασαν ἀπ' ἐμπρός μου τὰ δύο ἐκεῖνα παιδία, βαδίζοντα παρὰ τὸ πλευρὸν ἀλλήλων καὶ συνομιλοῦντα ὡς καλοὶ φίλοι. Τοῦτο μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διότι τὴν στιγμήν ποῦ ἐπλησίασαν τὸν Διανομέαν τὰ δύο παιδία δὲν μου ἐφάνησαν

ὅτι ἐγνωρίζοντο. Συλλογισθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἐγνωρίζοντο ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» τὰ ἠκολούθησα ὀλίγον διὰ νὰ κούσω, εἰ δυνατόν, τὴν συνομιλίαν των. Ἡ ὑπόνοιά μου ἀπεδείχθη ἀληθής:

— Καὶ τί ψευδώνυμον ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ το ἀπῆντησεν ὁ δεύτερος· κανεὶς δὲν ἤξευρε τὸ ψευδώνυμόν μου, οὔτε ὁ πατέρας μου ὁ ἴδιος.

— Καλὰ· τότε καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ πῶ τὸ δικό μου. Λαμβάνεις μέρος εἰς ὄλους τοὺς Διαγωνισμούς;

— Εἰς ὄλους.

— Ἐβραβεύθης ποτὲ;

— Δὲν ἤξευρα.

— Μὴν εἶσαι ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου»;

— Μὰ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὸ ψευδώνυμόν μου. Ἀμα γνωρισθῶμε καλλίτερα, τότε ἠμπορεῖ...

Ἐδῶ τὰ παιδία ἀνῆλθον μαζί πρὸς τὴν ὁδὸν Ἰπποκράτους. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κούσω περισσότερα. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας ἐλάβομεν εἰς τὸ Γραφεῖον ἐπιστολὴν τοῦ ἐνός, ὁ ὁποῖος διηγεῖτο ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν καὶ ἐφαίνετο κατενθουσιασμένος, διότι ἐξ αἰτίας τῆς «Διαπλάσεως» ἀπέκτησεν ἕνα φίλον καλόν, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο νὰ συνομιλῇ καὶ νὰ συνηνοῖται καὶ τὸν ὅποιον—καθὼς ἔλεγε—ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ἐγνωρίζεν ἂν δὲν ἦσαν καὶ οἱ δύο συνδρομηταὶ μας!

Παρομοίως ἐπιστολάς πολλὰς εἰς τὴν ὁδὸν ἔλαβεν ἡ «Διάπλασις». Ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν καὶ συνεδέθησαν εἰς τὸ Σχολεῖον, μὲ τὴν «Διάπλασιν» ἀνὰ χεῖρας· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν συναντηθέντες εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ὅπου μετέβησαν νὰ ἐρωτήσουν ἂν ἦλθεν ἡ «Διάπλασις»· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν εἰς τὸν περίπατον, ὁμιλοῦντες περὶ «Διαπλάσεως»· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν εἰς ταξείδιον, ἄλλοι εἰς τὴν ἐξοχὴν—παντοῦ ἀναγνωρίζομενοι ὡς συνάδελφοι καὶ σπυδόμενοι, μὲ τὴν προθυμίαν ἀνθρώπων συνδεομένων πνευματικῶς διὰ κοινῆς ἀγάπης πρὸς μίαν ἰδέαν, —διότι τί ἄλλο παρὰ μίαν ἰδέαν εὐγενῆς εἶνε ἡ «Διάπλασις»;—νὰνταλλαξοῦν τὰς ἐντυπώσεις των, τὰς σκέψεις των, τὰς προτιμήσεις των, τὰ δυνερά των... Δι' αὐτὸ αἱ φίλαι αὐταί, αἱ ἐν ὀνόματι τῆς «Διαπλάσεως» συναρθεῖσαι, εἶνε στεναὶ καὶ διαρκεῖς. Παιδία συναντηθέντα μίαν φορὰν ὡς φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» δὲν θὰ λησμονηθοῦν ποτὲ, νομίζω· καὶ θὰ μείνουν φίλοι εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν.

Ἐπάρχει δὲ ωραιότερον καὶ εὐγενέστερον πράγμα ἀπὸ τὴν μακρὰν φιλίαν, ἀπὸ τὸν παλαιὸν παιδικὸν φίλον; Ἐρωτήσατε τοὺς γονεῖς σας, ἐρωτήσατε τοὺς μεγαλύτερους σας. Θὰ σας ἀπαντήσουν ὅτι οἱ καλλίτεροι, οἱ πολυτιμώτεροι, οἱ πιστότεροι φίλοι των εἶνε ἐκεῖνοι μετὰ

τῶν ὁποίων συνεδέθησαν κατὰ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν. Ὄταν θὰ ἠμπορεῖτε νὰ λέγετε δι' ἕνα ἄνθρωπον «εἶμεθα φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ», θὰ εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ λέγετε; «ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀδελφός μου.»

Δι' αὐτὸ μὲ συγκινοῦν ἰδιαιτέρως αἱ φίλαι αὐταί· δι' αὐτὸ χαίρω ὅταν μανθάνω ὅτι εἰς τὰ Σχολεῖα π. χ. τὰ ἀριθμοῦντα πολλοὺς μαθητὰς ἢ μαθητριάς, οἱ φίλοι καὶ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε συνδεμένοι περισσότερον μεταξύ των καὶ συνεργῶνται εἰς τὰ διαιμμάτια καὶ ἀποτελοῦν κύκλον ἰδικόν των, συνομιλοῦντες πάντοτε περὶ τῆς «Διαπλάσεως.» Οὕτως ἡ «Διάπλασις» μοῦ φαίνεται ὡς μήτηρ, ὡς ἀρχηγὸς μιᾶς μεγάλης πνευματικῆς οἰκογενείας, τὰ τέκνα τῆς ὁποίας συνδέει καὶ ἀδελφώνει ἢ πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα ἀγάπην. Πόσον λοιπὸν εὐτυχῆς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ σύμπτωσις, δι' ἧς ἀναγνωρίζονται καὶ συνδέονται τοιοῦτοι ἀδελφοί!

Τὴν τοιαύτην ἀδελφοποίησιν τῶν συνδρομητῶν μας, ἡ ὁποία τόσα καλὰ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ, σκοπεύει νὰ προαγάγῃ καὶ νὰ υποβοηθήσῃ εἰς τὸ μέλλον ἡ «Διάπλασις.» Τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν συνάντησιν δὲν θέλει νὰ τὴν ἀφίσῃ πλέον εἰς τὴν «τύχην», ἀλλὰ νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν «θέλησιν.» Εἰς αὐτὸ βασιζέται, καθὼς γνωρίζετε ἤδη, καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη «οἰκονομία», τὴν ὁποίαν ὑπαινίσσονται οἱ περίφημοι Ρεμβασμοὶ τοῦ Ἀνανία. Ἄλλ' ἄς μὴ ἀναλάβω ἀλόγιστα καθήκοντα! Ὄταν μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιευθῇ ὁ Γ' Ρεμβασμός, θὰ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἀνανίαν τὰ καθέκαστα. Ἐγὼ εἶνε τώρα καιρὸς νὰ σας ἀποχαιρετήσω.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΙΛΙΑΩΝ

ΠΑΤΡΙΣ

Σ' ἀγαπῶ, πατρίς εὐλογητῆ, Στὴν ἀνάγκαν Ἀπριλῆς πάντα σὲ κρατεῖ, Φαίνεσαι σὰ θεία ζωγραφία Ποῦ μᾶς δείχνει τοῦ Παντός τὴν ὠμορφίαν.

Κάθε σου γραμμὴ, καὶ μουσικὴ· Κάθε χρωμὰ σου ψυχὴ τὸ κατοικεῖ, Κι' ὅλα σου, καὶ κάμποι καὶ βουνά, Ὑψη, βάθη, χρυσολάμπουν ζωντανά.

Ράντισμα σοῦ οἴχνη κ' ἡ Αὐγὴ Ἀπὸ ρόδα ποῦ δὲ βροδκονται ἔς τὴ γῆ. Χάρισμα τοῦ ἡλίου σου φορεῖς Μιὰ πορφύρα, σὰ βασίλισσα, Πατρίς!

Στέφανα τὸ χέρι τ' οὐρανοῦ Μέσ' ἔστην ὥρα τὴ βαθεῖα τοῦ δειλινοῦ Ἀπὸ μενεξέδων θησαυρῶ Στὸ κεφάλι σου σκορπίζει τὸ ἱερὸ!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

— Τὴν ἀκούω· ἡ γῆ τρέμει! ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν Φίλιππον διὰ τὸ νὰ τον ἐνθαρρύνῃ! Νά, βλέπω τὸν καπνὸν θὰ ἔλθῃ. Κάμετε λιγάκι ὑπομονή. Σὲ λίγη ὥρα θὰ εἶνε ἐδῶ. Παρατηρήσατε πῶς γρήγορα τρέχει.

Καὶ ὁ Φίλιππος ἔδλεπε πρὸς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδείκνυεν ὁ Λίλυβελ, μὲ μειδιάματα πλήρη ἐλπίδος ἐπὶ τῶν ὠχρῶν τοῦ χειλέων.

Τέλος, ἀφ' οὗ ἐπερίμεναν πολλὴν ὥραν, ἤκουσαν πραγματικῶς ἕνα μηκυθμὸν ἀπὸ μακρὰν καὶ μετ' ὀλίγον, ἀσθμαίνουσα καὶ καπνίζουσα ἐφάνη μία ἀμαξοστοιχία.

Τὴν πρώτην χαρὰν διεδέχθη στιγμὴ ἐκτάκτου ἀγωνίας:

Ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ ἐσταματοῦσεν ἐκεῖ ἢ θὰ διήρχετο;

Ὁ Φίλιππος ἐλησμόνησε τὴν ἀδυναμίαν του καὶ ἐσηκώθη ὄρθιος. Ὁ Λίλυβελ ἀνερχομένη εἰς ἕνα τηλεγραφικὸν στύλον καὶ ἐστάθη ἐκεῖ ἐν θαυμαστῇ ἰσορροπίᾳ, σείων τὸ κουρελιασμένον κασκέτον του...

Ἄλλὰ νά! Ἡ ἀμαξοστοιχία ὀλιγοστεύει τὴν ταχύτητά της. Ἡ μηχανή, τὸ τέρας ἐκεῖνο τὸ καπνίζον, ἔχει ἀνάγκη νὰ πῆ νερόν... καὶ θὰ σταθῇ. Ὁ Λίλυβελ κραυγάζει ὀλονόν:

— Σταθῆτε! Σταθῆτε!

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ μηχανὴ ἐκλονίσθη, ἐξέβαλε δύο τρεῖς ὀξείας συριγγμούς, συνοδουμένους ἀπὸ καπνὸν ὑπόλευκον, ἡ μακρὰ σειρά τῶν βαγονίων ἐσταμάτησε καὶ δύο ἄνθρωποι, πηδήσαντες κάτω, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἀποθήκην τοῦ ὕδατος, διὰ νὰ γεμίσουν τὸν λέβητα.

Ὅταν ὁ ὀδηγὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας εἶδε τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἀραπάκι ἐπάνω εἰς τὸν τηλεγραφικὸν στύλον, ἀνέκραξε:

— Ἐ, ἀραπάκο! Τί γυρεύεις ἐκεῖ;

Κατόπιν, ἰδὼν τὸν Φίλιππον ὠχρὸν καὶ ἀσθενῆ, στήριζόμενον ἐπὶ τῆς ἀποθήκης, εἶπε:

— Νά κ' ἕνας ἄλλος ἐδῶ. Μὰ αὐτὸς εἶνε ἄσπρος... καὶ μοῦ φαίνεται ἄρρωστος.

Ὁ Φίλιππος ἐκύτταξε τὸν ὀδηγὸν καὶ ἐμειδίασεν. Ἡ γλυκύτης τοῦ μειδιάματος ἐκείνου διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

— Περιμένετε τὸ τραῖνο; ἤρώτησε. Μήπως θέλετε νὰ περάσετε τὴν λίμνην;

— Ἄν ἔχετε τὴν καλωσύνην, κύριε! εἶπεν ὁ Φίλιππος. Εἶμαι ἄρρωστος καὶ δὲν ἠμπορῶ πεῖν νὰ περπατήσω.

— Τὸ βλέπω κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος... Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ μακρὰ;

— Ἀπὸ τὴν Σαττανόγαν, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, κρύπτων τὴν ἀλήθειαν ἐπιτηδες, διὰ νὰ μὴ δώσῃ πληροφορίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐχρησίμευε τυχὸν εἰς τοὺς καταζητοῦντας τοὺς δραπέτας.

— Ἄμ τότε δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐγίνατε ἔτσι πεσοὶ καὶ κόκκαλο! ἀνέκραξεν ὁ ὀδηγός. Ἐλα λοιπόν, ἀνέβα ἐστὸ τραῖνο. Θὰ σε βγάλω ἐστὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης.

— Θέλω καὶ τὸν φίλον μου! εἶπεν ὁ Φίλιππος, δεικνύων τὸν Λίλυβελ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη κατέλθῃ ἀπὸ τὸν στύλον καὶ ἐστάκετο ἐκεῖ.

— Αὐτὸ τὸ ἀραπάκι; πολὺ καλά. Ἄς ἔλθῃ καὶ αὐτός! Καὶ οἱ δύο μαζὶ δὲν ζυγίζετε περισσότερο ἀπὸ μιὰ γάτα

— Ἐ, ποῦ εἶσαι; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν θερμαστήν. Κάμε μιὰ θέσι αὐτοῦ γιὰ τὸ παιδί. Κοντεύει νὰ λιποθυμήσῃ... σὰν νὰ ἔχη νὰ φάγῃ μιὰ ἐβδομάδα. Ἐρχεται πεζὸς ἀπὸ τὴ Σαττανόγαν, φαντάσου!

Τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἂν ἤξευρε τῷ ὄντι ἀπὸ ποῦ ἤρχοντο τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιά!

— Ὅσῳ γιὰ θεοῖν θὰ οἰκονομήσουμε, ἀπήντησεν ὁ θερμαστής, βλέπων καὶ αὐτὸς μὲ συμπάθειαν τὸν Φίλιππον. — Πεινάς, μικρὲ μου; τὸν ἠρώτησεν, ὅταν ἀνέβησαν καὶ οἱ δύο.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, κύριε ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος. Διψῶ μόνον.

— Διψᾷς; τώρα στάσου!

Καὶ ὁ καλὸς θερμαστής προσέφερεν εἰς τὰ παιδιά ἀπὸ ἕν φλυζάνιον θερμοῦ καφέ μὲ πολλὴν ζάχαριν καὶ μὲ ὀλίγην ρακίην.

— Πιέτο αὐτὸ καὶ ὕστερα τὰ λέμε! εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον. Θὰ γίνης καλά ἐστὴ στιγμὴ!

Τὸ εὐώδες ἐκεῖνο ποτὸν ἀνεζωογόνησε τὰ ἐξηνητημένα παιδιά.

Ἐνῷ ἡ ἀμαξοστοιχία ἔτρεχε πρὸς τὴν λίμνην, ὁ Φίλιππος ἔδλεπεν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τῆς μηχανῆς.

Ἐξαφνὶ ἀνέκραξε:

— Μπα! τί βλέπω; κυπαρίσσια καὶ βανάνες! Εἶμεθα χωρὶς ἄλλο εἰς τὴν Λουϊζιάνην!

— Ναι! καὶ σὲ μιὰ ὥρα, ἀφ' οὗ περάσουμε τὴν λίμνην, θὰ εἶμεθα εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην.

Ἡστράφεν ἀπὸ χαρὰν τὸ πρόσωπον τοῦ Φίλιππου, ὅταν ἤκουσε τὴν μαγικὴν αὐτὴν λέξιν. Αἱ δυνάμεις τοῦ ἐπαγγέλλοντος ἀμέσως.

— Εἶμεθα τόσῳ κοντά! τόσῳ κοντά! ἔλεγε πρὸς τὸν Λίλυβελ. Καλὰ λοιπὸν τὸ ἔλεγα ἐγώ! αὐτὴ εἶνε ἡ λίμνη μας! Τί μεγάλη ποῦ εἶνε, τί κυανῆ, τί εὐμορφῆ! Νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε θάλασσα.

Καὶ ἐνῷ συνωμίλουν φαιδρῶς τὰ δύο παιδιά, ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ... Μετ' ὀλίγον οἱ μικροὶ δραπέται ἀπεβιβάζοντο εἰς τὴν σταθμὸν τῆς Νέας Ὀρλεάνης.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ (ΜΥΘΟΣ)

Ἡγέρθη ποτὲ φιλονεικία μεταξὺ τῶν ραβδίων καὶ τοῦ τυμπάνου.

Τὰ ραβδία ἔλεγον πρὸς τὸ τυμπάνον: «Ἡμεῖς κτυπῶμεν, ἡμεῖς ὀδηγοῦμεν τὸ στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Τί θὰ ἦτο τὸ τυμπάνον χωρὶς τὰ ραβδία; Ἐνα παληοκιβώτιον στρογγυλὸν μ' ἕνα δέρμα τενωμένον ἀπ' ἐπάνω!»

Καὶ ἔλεγε τὸ τυμπάνον πρὸς τὰ ραβδία: «Σιώπησατε, ἀχάριστα! Χωρὶς τὸ δέρμα μου καὶ τὸ κιβώτιόν μου, θὰ ἐκτυπούσατε εἰς τὸν ἀέρα καὶ δὲν θὰ σας ἤκουε κανεὶς!»

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας ὁ τυμπανιστὴς ἐμειδίασε καὶ εἶπε:

«Καὶ δὲν μου λέτε, σὰς παρακαλῶ, τί θὰ εἴσθε, καὶ σεις ραβδία, καὶ σὺ τυμπάνον, ἂν ἔλειπεν ὁ τυμπανιστὴς;»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΑΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ (Συνέχεια καὶ τέλος. ἴδε σελ. 350)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐφυγε καλλιτέρα. (Ἀνοίγει ἕνα συρτάρι). Πάρε, κυρὰ παραμάνα, αὐτὸ τὸ μεταξωτὸ μανδύλι. Σεύρεις ἀπὸ πότε σὺ το φυλάγω;

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — (Συγκεινημένη). Μὲ θυμοῦσουν, πουλάκι μου;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐλα, πάρε το! Καὶ σὺ, Μαρούλα μου, πάρε αὐτὸ τὸ χρυστὸ σταυρουλάκι νὰ το φορῆς καὶ νὰ με θυμᾶσαι.

ΜΑΡΟΥΛΑ. — Καὶ χωρὶς τὸ σταυρουλάκι, σὰς θυμοῦμαι καὶ θὰ σας θυμοῦμαι πάντα, κυρία Ἰουλία.

ΙΟΥΛΙΑ. — Πάλι κυρία! ἂν με ξεναπῆς ἔτσι, θὰ σου πάρω πίσω τὸ σταυρό!.. Ἐλα τώρα, φίλησέ με. (Τὴν φιλεῖ). Μπράβο!.. Ἄ, στάσου! πρέπει νὰ βρῶ κάτι τι καὶ γιὰ τὴν Γιαννούλα. (Ψάχνει). Ἄ, βρήκα! νὰ μιὰ καρδιά χρυστῆ, μὲ κόκκινα πετραδάκια. Ἄμα ξανάθης, θὰ σου δώσω καλλίτερο πράγμα. Ἐλα λοιπόν, τί κοντοστέκεσαι;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Τὸ πέρνω, ἀφ' οὗ μοῦ το δίνετε, κυρία Ἰουλία. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἀναστηθήκαμε μαζὶ... Ἐγὼ ἐμεγάλωσα μὲ τὴν κυρία Εὐτέρπην ἐκεῖνη ἤθελα νὰ μ' ἀγαπᾷ... καὶ νὰ.....

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐννοια σου, Γιαννούλα μου. Καὶ ἡ Εὐτέρπη ἂν δὲν σ' ἀγαπᾷ, ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ τὲς δύο σας καὶ τὲς δύο σας ἔχω σὰν ἀδελφές... Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι εἶνε κακὸ κορίτσι ἡ Εὐτέρπη! Αὐτὰ εἶσι τὰ κάνει: ἀλλὰ μέσα της αἰσθάνεται πολὺ... ὦ, τί εὐτυχῆς, μὰ τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι σήμερα! Ζήτωωω! (Πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς γύρω-γύρω εἰς τὸ δωμάτιον)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΚΑΦΩΤΙΑΔΟΥ, ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — (Ἀδελφῶς πρὸς τὴν Ἰουλίαν). Τρέλεις θὰ κάνης ἐσὺ αἰωνίως; Δὲν σου ἔφθασαν τὰ προῖνά;... Ἐπρεπε νὰ ἐντρέπῃσαι καὶ λιγάκι! Πιὸ ἄτακτο παιδί ἀπὸ σένα, δὲν εἶδα! (Βλέπουσα τὴν Κυρὰν Χρυσήν). Μπα! καλὲ τί βλέπω; ἡ κυρὰ Χρυσή;

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — (Προχωροῦσα μὲ συστολήν). Μάλιστα, κυρία. Ἐκαμα καλά ποῦ ἦλθα νὰ ἰδῶ τὰ κορίτσια μᾶς;

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ἀκούς ἐκεῖ! καὶ ρωτᾷς; Πολὺ ἄσχημα ἔκαμες μάλιστα ποῦ δὲν ἤλθες τόσον καιρὸ. Ἄ, ἐδῶ εἶνε καὶ τὰ κορίτσια σου, βλέπω. Πῶς ἐμεγάλωσαν τὰ καϊμένα! καὶ τί γερὰ ποῦ φαίνονται!

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — Καὶ τί καλά ποῦ εἶνε, κυρία μου! ὄχι πῶς θὰ τα παϊνέσω, γιατί εἶνε παιδιὰ μου...

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — ὦ, τὸ πιστεύω! (τὰ θεωρεῖ). Εἶδατε τὴν Εὐτέρπη μου; Πῶς θὰ χαρῆ νὰ σας ἰδῇ! πῶς θὰ χαρῆ!

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — (Στενάζουσα). Ἐ, εἰσεῖς κυρία μου, εἴσθε πάντα τόσῳ καλὴ! τόσῳ καλὴ...

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Μὰ τί ἔχεις, κυρὰ Χρυσή; Μοῦ φαίνεσαι πολὺ λυπημένη!... Μήπως σὲ δυσάρεστησε κανένας ἐδῶ; (Βλέπουσα τὴν Ἰουλίαν). Μήπως σοῦ ἔκαμε τίποτε αὐτὴ;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐγώ, μητέρα; τί λέτε!

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Σεῦρω κ' ἐγώ! εἶσαι τόσῳ ἄτακτη!

Κα ΧΡΥΣΗ. — ὦ, μὴ τὴν μαλώνετε, κυρία μου! Κανένα παράπονον δὲν ἔχομε ἀπὸ αὐτὴν. Τὸ ἐναντίον μάλιστα! (Στενάζει).

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ἐλα, κυρὰ Χρυσή! θέλω νὰ μου πῆς τί ἔχεις. Μήπως δὲν σ' ἐδέχθησαν καθὼς ἐπιθυμοῦσα; Ἄ! ἡ Ἰουλία θὰ σ' ἐλύπησε καὶ μοῦ το κρύβεις. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν). Ἀκόμη λοιπὸν δὲν ἔμαθες νὰ φέρεσαι; Δὲν βλέπεις τοῦλάχιστον τὴν ἀδελφὴν σου;... Ἄ! ἡ Εὐτέρπη μου εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ χαρῆ πολὺ καὶ ὅτι θὰ φερθῇ ὅπως πρέπει. — Νά τὴν!

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΕΥΤΕΡΠΗ, Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ, ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Δὲν χαίρεσαι, κόρη μου ποῦ μᾶς ἤλθε ἡ κυρὰ παραμάνα μὲ τὰ κορίτσια της;

ΕΥΤΕΡΠΗ. — (Μὲ προσποιητὴν χαρὰν). Πολὺ, πολὺ, μητέρα!

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ἄ τὰ ἤξευρα! Ἡ Εὐτέρπη μου ἔχει τόσῳ καλὴ καρδιά! (Πρὸς τὴν Μαρούλαν). Τί ἔχεις ἐκεῖ; Μήπως σοῦ ἐχάρισε τίποτε ἡ κόρη μου; Πῶς μ' ἐχάρισεε ἡ ἀγάπη της καὶ ἡ καλωσύνη της.

Κα ΧΡΥΣΗ. — Μὴ θυμώσατε, κυρία μου. Ἡ Ἰουλία, καὶ ὄχι ἡ κυρία Εὐτέρπη, μοῦ ἐχάρισε ἕνα σωρὸν πράγματα. Ἰδοῦ.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ἡ Ἰουλία! Καὶ πῶς δὲν μοῦ εἶπε τίποτε;

ΙΟΥΛΙΑ. — ὦ, δὲν ἀξίζε τὸν κόπο, μητέρα.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Καὶ ἡ Εὐτέρπη;

Κα ΧΡΥΣΗ. — ὦ, κυρία μου! Ἐμεῖς οἱ

πτωχοὶ δὲν εἶμεθα ἄξιοι οὔτε νὰ τὴν ἰδοῦμε, οὔτε νὰ της ὀμιλήσουμε! Δὲν μας καταδέχθηκε...

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — (Θυμωμένη). Μπα! τί ἀκούω;!

ΕΥΤΕΡΠΗ. — (Ταραγμένη). Μὴν τὰ πιστεύετε, μητέρα!

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Πῶς; Νὰ μὴν πιστεύω ὅτι ἀκούω καὶ ὅτι βλέπω; Φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μου! Πόσον μ' ἐτύφλωνε ἡ ὑπερβολικὴ μου ἀγάπη! — Καίμενη μου Ἰουλία! Διάτι νὰ μὴ γνωρίσω ἐνωρίτερα τὴν ἀγαθὴν σου καρδιά; Ἀλλὰ ἔννοια σοῦ καὶ θὰ σε ἀποζημιώσω διὰ τὴν ἀδικίαν μου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μητέρα, κάμετέ μου λοιπὸν ἀμέσως μιὰ χάρι. Συγχώρησατε τὴν Εὐτέρπη! (Τρέχει καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς της).

Κα ΧΡΥΣΗ. — ὦ, καλὸ μου παιδί!..

ΙΟΥΛΙΑ. — Μητέρα μου, συγχώρησε τὴν ἀδελφὴν μου...

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ποτέ! Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀχαριστία δὲν συγχωρεῖται ποτέ! (Πρὸς τὴν Εὐτέρπη). Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σὲ εἶπα! Γιατί νὰ μὴ σε μεταχειρισθῶ σκληρὰ, ἀφ' οὗ ἐσὺ μετεχειρίσθης ἔτσι, ἐκείνους ποῦ ὄφειλες νὰγαπᾷς; Τί νὰ περιμένω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν καρδιά σου, ὅταν τὴν βλέπω κλειστὴ πρὸς τὴν ἄλλην σου μητέρα; Παιδί που δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν εὐγνωμονεῖ τὴν παραμάνα του, οὔτε τοὺς γονεῖς του ὀχλαπῆση ποτέ!

[Παράφρασις] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Ἐκοπὸς τοῦ Ταμείου. — Ἀναλόγως τοῦ μέχρι τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους συναχθησόμενου ποσοῦ ἐκ τῶν ἐκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρει, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» αὐτῆς, ἕνα διανεμηθῶσιν ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύοντας ἀπόρους μαθητάς. Αἱ εἰσφοραὶ, ἐξ οἰουδήποτε ποσοῦ, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».]

ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν . . .	Δρ. 54,40	Ἐκ μεταφορᾶς Δρ. 60,90	
Μὴ με λησθῶσι . . .	» 2,—	Ὁραία Πρίγκηπος . . .	» 1,—
Ἀλεξάνδρα Γ. Χρηστομάνου . . .	» 2,—	Διόδοτος . . .	» 3,15
Συνδρομητρία ἐκ Σμύρνης ἀνονόμως . . .	» 1,50	Γῆ τῆς Ἑλλάδος . . .	» 2,—
Λευκὴ Πεταλούδα . . .	» 1,—	Ἑλληνικὴ Καλλιτέχνης . . .	» 2,—
Εἰς μεταφορὰν Δρ. 60,90		Ἐν ὄψι μέχρι τῆς 7 Νοεμβρίου Δρ. 69,05	

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἂν δὲν δύνανται νὰ στείλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπέζιτας κ.κ. Ἀδελφοὺς Χάιτα, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρομάς, ἐξ οἰαζδήποτε πώλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ.κ. Ἀδελφοὺς Χάιτα, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παιδῶν».

